

Isten szabadításának dimenziói

Lekció: Jn 6, 22-51

Textus: Ézs 40, 27-31.

Kedves Testvérek! Augusztus 20-a, az új kenyér ünnepe, Szent István ünnepe, az államalapítás ünnepe. Sokszor, sok korban szolgált apropóként arra, hogy újraértelmezzék. Az aratás, a kenyér az élet megmaradásának szimbólumai; ősi szükségleteink betöltésének elemei. Minden időben minden rendszer szerette volna hangsúlyozni: mi adjuk meg a feltételeket, hogy legyen kenyér, élet, jobb élet; egyre jobb élet- jövő a gyermekeink, unokáink számára is. A keresztyén ember pedig valamilyen módon hálaadással tekint minden rendszerben és időben az élet Urára, akinek a kezéből száll alá minden jó adomány és tökéletes ajándék. Tudjuk és hisszük, hogy Ő az élet forrása, és az Ő gondviselő kegyelméből élhetünk, Ő adja meg életfeltételeinket mindenkor. Persze ez a kép sokkal árnyaltabb, és a gondviselő Isten valamilyen módon megengedi, hogy akár igen súlyos küzdelmeket vívjuk mindennapi megmaradásunkért. Nem avatkozik közbe direkt módon akkor sem, amikor az ember rossz döntései, kizsákmányolása miatt bizonyos emberek dőzsölnek, más földrészekeken pedig éhen halnak ezrek és tízezrek. Mert bizony miközben az evangélium eljut minél több emberhez a világon, az ember bűneinek, kapzsiságának és kizsákmányolásának eredményeként pusztul a teremtett világ, és alapvető folyamatok borultak fel talán végérvényesen a természet rendjében.

Mi azonban, itt, ma, a kényelmes és civilizált Európában távol vagyunk napi szinten a harmadik világ éhezőitől. Nem látjuk a súlyos olajszennyezéseket a tengereken, sem a pusztuló esőerdőket vagy az olvadó sarkvidékeket. Ugyanúgy távol van tőlünk, mint az a világ, mikor a földművelő elvetette a búzát, gondozta, aztán learatta a termést, és hálás és elégedett volt mindazért, amit Isten kegyelméből a föld adott neki. A mi világunk ennél bonyolultabb. Mert egyrészt hihetetlen biztonság és jólét vesz minket körül akkor, amikor bőség van élelemben, tiszta vízben, jó esetben dolgozunk, fizetést kapunk, és eldönthetjük, mire fordítjuk megszerzett javainkat. Szabadok lehetünk- olyan szabadok, amilyenek az emberi történelem során nagyon kevesek lehettek! Másrészt olyan bizonytalanságban kell élnünk a mindennapjainkat, amit hosszú távon nagyon-nagyon nehéz elviselni! A munkahelyeket egyik napról a másikra el lehet veszíteni. Tele van a média pánikoló tőzsdékkal, már-már uzsorásként viselkedő bankokkal, hitelválsággal, ugráló árfolyamokkal, és egy csomó olyan dologgal, aminek a felét sem értjük. A lényeg, hogy a szabadságunk, a viszonylagos jólétünk nem a mi kezünkben van, hanem láthatatlan erők, pénzügyi folyamatok, hatalmasok kezében, akik ki tudja, mit akarnak- illetve ki tudja, foglalkoznak-e a mi érdekeinkkel? Olyan szintű a bizonytalanság ez, amibe lehet, hogy jobb is nem belegondolni! Mit mondhatunk akkor; hogy tekinthetünk az új kenyér ünnepén a kenyérre, az életre, a létbiztonságunkra, a jövőnkre? Ha őszintén magunkba nézünk, vagy a környezetünkre, testvéreinkre a gyülekezetben, akkor nagy, mély és megterhelt sóhaj hagyhatja el a szánkat. És ez a sóhaj sok mindenről beszél. Terhekről, nyomorúságokról, kilátástalanságról, csüggedésről és még ki tudja mi mindenről. És nem most hangzik el először a világtörténelemben. Elhangzott Ézsaiás korában annak a népnek az ajkáról is, akikhez Isten a prófétát küldte. Lehet, hogy részleteiben más problémák kapcsán, de ugyanaz a megállapítás fogalmazódott meg Izrael népében: elhagyott minket Isten. Rejtve van sorsunk Isten előtt. Így fogalmaz az Ézsaiás korában keletkezett babiloni foglyok panaszéneke, amely jól kifejezi az életérzésüket: *Zsolt. 137,1-4: Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket: Énekeljetek nekünk a Sion-énekekből! Hogyan énekelhetnénk éneket az ÚRról idegen földön?* Elhagyatottság és teljes reménytelenség.

Hol van hát az Isten szabadítása? Mintha Isten egy olyan hatalmas Úr lenne, akit hihetetlen angyali bürokrácia vesz körül, és egyszerűen az én ügyem sosem kerül Isten elé. Vagy elé került, de egyszerűen elvetett, mert valamiért nem vagyok elég jó neki? Nekem miért pont ilyen nehéz, és másnak hogy lehet könnyebb... Sóhaj. A tehetetlenség sóhaja, a kiszolgáltatottság és reménytelenség sóhaja. És ez rosszabb, mint a hitetlenké, hiszen ők harcolnak magukért, és igyekeznek irányítani az életüket, ahogy tudják. De aki elengedett mindent, és odaadott mindent a Mennyei Atya kezébe, annak sokkal nehezebb átélni mindezt. Erre a sóhajra, erre az élethelyzetre nincs más válasz, és nincs más visszhang, mint Isten szabadítása, ami sokszor és sokféleképpen megnyilvánult már Isten népe életében. Ennek a szabadításának három dimenziójáról szeretnék most beszélni nektek, amin keresztül megragadható; amin keresztül bennünket is el akar érni és formálni akar.

1. **Isten szabadítása: a szívünkben, elménkben.** Olvastam egyszer egy példát arról, mennyire beszűkülhet az ember; mennyire szükség van az elménk megújulására, a gondolkozásmódunk változására. Az eltompult, homályos gondolkodás, a beszűkültség hogyan válhat abszolút akadállyá egy helyzetben. *Egy ember jegyet foglalt egy hajóútra át az Atlanti-óceánon. Csak annyi pénze volt, amennyi éppen elég volt a jegyre, ezen kívül egy kis kekszre és egy darab sajtra. Az utazás első néhány napján még finom volt a keksz és a sajt, de aztán állott és unalmas lett. Mindig nagyon megéhezett, amikor nézte, hogy a felszolgálók nagy sült húsokat, rákokat, csirkéket és egyéb finom ételeket vittek a hajó vendégeinek. Egyszer már olyan éhes lett, hogy megragadta az egyik felszolgálót: „Bármit megteszek, ha kaphatok egy olyan sült húst.” - mondta - „mosogatok, szobát takarítok, még a fedélzetet is felmosom!” A felszolgáló így válaszolt: „Ugye Ön vett jegyet? Az étkezés benne van a jegy árában.--- A történetben az előzetes tudás hiányáról volt szó. Nos, az Ige tanulsága szerint Izrael népének volt egy előzetes tudása, ismerete Istenről, amiben sok igazság volt Istenről. És ezekre az igazságokra mintha Izrael népe nem emlékezett volna. Pedig biztosan nem szenvedtek amnéziában. Egyszerűen nagyon fájtnak emlékezni és tudni dolgokat, amik látszólag nem működtek. Egyszerűbb volt elfelejteni, mert túl sok feszültséget okoztak a mindennapokban. Egyszerűbb volt elhagyatottnak és szerencsétlennek tekinteni magukat, mint emlékezni, milyen Istenük is van- annak ellenére, hogy épp most nem ezt tapasztalják. Az ígéretekre és a szövetségre való emlékezés nagyon fájdalmas lehet akkor, amikor azok nem láthatóak, mikor a valós történések nem igazolják azokat. „Miért mondd ezt... nem tudod, nem hallottad...?”- kérdezi a próféta. Ha tényleg nem tudod, vagy nem hallottad, kicsoda az Úr, akkor megszólít téged az evangélium: van egy szabadító, szerető Isten, akinek fontos vagy, és aki Jézus Krisztusért elfogad és szeret Téged és megbocsátja a bűneidet. Az Ő kezében van az életed. Ha pedig hallottad, sokszor hallottad ezt az igazságot, akkor szabadulnod kell az elmédet, gondolataidat, szívedet megkötő félelmektől, a hitetlenségtől, a bénító fájdalomtól, hogy ez az egész nem igaz rád, vagy legalább is nem teljesen! Azt mondja Pál, hogy „változtatok meg a ti értelmetek megújulásával...”. Erről van itt is szó. És hogy ne válasszuk szét az ember belső működésének részeit, nyilván a szívünk keménységéről, a hitetlenségről is szó van, ami úgy tűnik természetes, hogy támad a nehéz időkben. De az Ige itt leginkább az értelmi funkciókra apellál. Mert bár az érzelmek fontos jelzőrendszer, és Isten használja az életünkben őket, de a nyomás idején, a próbákban a hit marad, és a hit fontos talaja az, amit tudunk, amit hallottunk Istenről, az ismeret, az Isten igazsága, az ígéretei, a tények, amik Istenre mutatnak. Ne engeddd ezeket feledésbe merülni, éleszd fel az elmédet, kérdd Isten Szentlelkét az áldott emlékezésre, mert ebben rejlik a szabadítás egyik dimenziója! Meg kell szabadulni az elménk tompultságából, kérnünk kell Istenünktől az Ő szabadítását, hogy ha megbillenünk is- ha kétségbe is esünk, tudjunk helyreállni és megerősödni abban, amit tudhatunk és hihetünk gondviselő, szabadító*

mennyei Atyánkról. Az az ember, aki engedi, hogy a kétségek győzzenek, és elfelejti Isten cselekvését, szabadító tetteit, alapvetően kétféle hitetlenségbe eshet: vagy azt mondja, hogy neki semmi sem fog sikerülni, és végképp lemond az életéről; vagy azt mondja, hogy úgymond majd valahogy, és igazából Isten beavatkozása nélkül is lesznek majd valahogy a dolgok. Őrizzen meg minket Atyánk mindkettőtől, és vezessen el minket a szabadulás világosságába, hogy tudjuk és higgyük, Ő hordoz minket, akármi is vegyen körül!

2. **Isten szabadítása: Őbenne vagyunk!** Tudom, hogy mennyire nehéz harc ez, de ha mégis el tudunk mozdulni saját magunktól- az aktuális helyzetünktől vagy nehézségeinktől, és nem engedjük elhomályosulni elménket, akkor eljuthatunk Isten szabadításának egy fontos dimenziójához, a következő lépéshez: Megérthetjük, és elhihetjük, hogy bár erők- akciók és reakciók, emberi ok-okozat hatnak a világban, mi AKKOR IS a mindenható, erős, örök Isten kezében vagyunk, aki a teremtő, aki a titkok Istene. „... örökkévaló Isten az Úr. Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen.” Egyszer egy egyetemi előadáson egy professzor beszélt az ember pszichés működéséről, félelméről, és az ezzel kapcsolatos elméleteiről. Az érdekesítő előadást állandóan megzavarta egy lelkes ám meggondolatlan fiatal hívő, aki újra és újra feltette a kérdést: professzor úr, de hol van az Ön rendszerében és elméleteiben Isten? Egy idő után egy társa jelentkezett, és csak annyit tett hozzá: tudod, az a jó, hogy nem Istent kell keresni a rendszerben, hanem az egész rendszer van Istenben. Így van ez a világban, az életünkkel, mindennel: az egész Istenben van. Tőle, általa és érte van minden, mondja Pál, övé a dicsőség örökké. Benne vagyunk, kezében tart mindent. Így beszél Pál erről az athéniaknak (ApCsel 17, 24-28):

Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura,

nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt

sz szenvedne valamiből; hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetőséget és mindent.

Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait,

hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs is messzire egyiküinktől sem

mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ahogy a ti költőitek közül is mondták némelyek: Bizony, az ő nemzetsége vagyunk.

Ha ezt az igazságot megragadjuk hittel, és elfogadjuk, egy nagyon fontos dolgot tettünk: elhittük, hogy nem csak az egyes emberek élete van Isten kezében és nem csak bizonyos dolgok felett úr, hanem minden felett úr! És így minden az én javamat szolgálja, ha az Ő gyermeke vagyok! Nincs nagyobb életbiztosítás vagy bármi több, amit tehetnék, mint az örökkévaló, erős Isten kezébe simulni, és elfogadni Őt. Jézusért így szólíthatom Őt: Atyám! Tudom, hogy a kezében vagyok, és mindent a kezében tartasz. Úgy veszel körbe, mint ahogy az anyaméh védi a növekvő magzatot. Ez adja a biztonságot nekem, ez tart meg akkor, mikor minden összeomlani látszik körülöttem. Hiszen Te az vagy, akinek mondom magad! És Te tartod kezében az egész rendszert, és neked terveid, kifürkészhetetlen terveid vannak az életemre, az életünkre nézve! Hatalmasabb vagy a pénzügyi hatalmasoknál, a betegségekénél, mindenféle ellenségeknél, a szenvedésnél is!

3. **Isten szabadítása: az erőtlenség-erő dinamikájában.** És ha Isten szabadításaként a szívünk és világlátásunk a helyére került, és látjuk, tudjuk és hisszük, hogy a Kezében vagyunk, akkor harmadik lépésben meg kell értenünk valamit a szabadítás dinamikájáról. Mégpedig azt, hogy

Isten szabadítása az erő és erőtlenség dinamikájában történik. *Elfogy az erő és aztán adatik az erő.* Mindenkinek elfogy az ereje. Mindenki ellankad, még a legkiválóbbak is. Legfeljebb később. Mindenki kerül krízisbe. Legfeljebb nem látszik. Mindenki eljut az ereje végéhez, a tűrőképessége határaihoz, mindenkinek kifogy a szeretettankja egyszer és elfogynak a belső tartalékai. Ez világos. És az is, hogy Isten nélkül ennek a folyamatnak nincs folytatása! Legalább is értelmes folytatása nincs. Olyan, amiért hosszú távon érdemes lenne élni. És itt jön az Igében a fordulat, a változás, a szabadítás: de akik az Úrban bíznak...! Akik az Úrban bíznak, azok erőt kapnak, azok szárnyra kelnek. Akik az Úrban bíznak, jövőt kapnak, akik az Úrban bíznak, nyitott ajtót kapnak. Akik az Úrban bíznak, testvéreket kapnak, akik hordozzák őket a nyomorúság idején. Akik az Úrban bíznak, reménységet kapnak a teljes reménytelenség idején is. Akik az Úrban bíznak, erőt kapnak megváltoztatni korábbi berögzött gondolkodásukat. Erőt kapnak elengedni azokat a földi kincseket és körülményeket, amiket úgysem tarthatnak meg. Erőt kapnak őszintének lenni egymáshoz és Istenhez. Erőt kapnak dönteni, amikor kell; erőt kapnak beismerni és megbánni a múlt hibáit és bűneit... és erőt kapnak szeretni. Abban a képben, amit az Ige használ, valószínűtlen, irreális erőről olvasunk: futnak és nem lankadnak meg; járnak és nem fáradnak el. Ilyen nincs a földön...! Ebből látszik, hogy nem evilági erőt kapunk csupán, hanem természetfeletti erőt, segítséget Istentől! Olyan erőt, aminek nem mi vagyunk a forrásai. Isten megelevenítő Szentlelke, az erő és szeretet, józanság Lelke töltse el a szívünket mennyei erővel, ami szárnyakat adhat nekünk! Ő a forrásunk, és általa lehet igazi élet bennünk és körülöttünk is!

A csodálatos, hogy a szabadítás ereje olyan nagy, hogy átvisz bennünket nem csak ezen az életen, de tovább, az örök életbe. Jézus Krisztus szerezte meg az üdvösséget, örök életet nekünk, az Ő szabadításával lehet miénk ez az örökség. Az a boldog öröklét, ahol majd tényleg sosem fogunk elfáradni, sem nem fogunk elgyengülni vagy elcsüggedni.

Tudjátok, minden a bizalommal kezdődik. Ott fordul meg minden. És valójában ez egy roppant egyszerű dolog. Egyszerűen el kell kezdeni. Mondani értelemmel, mondani hittel, reménységgel: bízom benned, Uram! Bízom, mert tudom, hogy Te vagy a szabadító Isten! Egyszerűen rád bízom magam és várom az erőt. Nekem elfogy, de Te megerősítesz! Akkor is Rád bízom magam, ha sokszor megtettem már és nem mindig alakultak jól a dolgok! Mert tudom, hogy Te vagy az örökkévaló szabadító Isten, az én Istenem! A bizalom: repülés, a bizalom szárnyalás. Elengedem magam. Rá bízom magam arra, aki megtart...

Kedves Testvérek, a babiloni foglyok panaszénekeit is átváltoztatta Isten. Hiszem, hogy a te életedben is eljön a szabadulás, kapsz erőt és kiutat Istentől. És ahogy sóhajtásod-, úgy hálaadásod is összecseng a babiloni foglyok énekével:

Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR!

Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk.

Fordítsd jóra sorsunkat, URam, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!

Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak!

Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezzék, ha kéréit hozza!

Ámen!